

De câteva ore bune, sania se lupta cu viscolul.
Cu fiecare pas, Tomek se afunda și mai mult în zăpadă
și înainta cu greu din pricina gerului.
„Hai, că aproape am ajuns”, își tot spunea el ca să prindă curaj.

Dintr-odată, Mirko arată cu degetul:
— Acolo, priviți, e acolo!
Oprește, Tomek!

Se aflau în fața unei case mari din lemn...
O casă adormită în zăpadă,
amorțită și acoperită de gheață.
Aici locuia Olenka.